

לקראת ארטילריה רגלים חדשה

שלהי מלחמת העולם השנייה ראו את ראשית צעדיו של זינגרלינג חדש: כלי הנשק ביד מספר רגלים — או מיטלטל עלי גלים — ועם זאת מחצו הגו כשל פגזי ארטילריה; ואילו מסע קוריאה ראה בראשית התבגרותו של יונקאפלאים זה. סוגי הכלים החדש הביא אתו לשורות הרגלים תוספת אחת, ברורה ומובהקת, ושתי בעיות, כלל-וכלל לא קלות לפתרון. התוספת הייתה: עצמת הפגיעה, שהיא המאפשרת לחיל הרגלים למג בתוכו את שתי תכונות היסוד שמאז מלחמת העולם הראשונה ייחסו אותן לשני חילות נפרדים. (את הראשונה שבהן — לפרוץ נקבים בחזית יריבה — ייחסו לארמילריה; ואילו השנייה — להתקדם דרך הפרצות — הניחו גם אז ברשות חיל הרגלים עצמו). ואילו הבעיות השתיים (שנשארו גם לאחר שנמצא כי אפשר להתגבר על בעית ההתנלות, הבאה עקב הרשף) היו, שני הקשיים המתחייבים מאליהם מטיב הכלי: — הקושי של סוח (שרחוק מלהיות "ארטילריה-מובהק"), וזה של הניידות (שהנו תולדת הסשק — ומשקל זה הרי עולה עם כל הגדלה בכלי, הבאה להאריך את הטווח...). פרשת התבגרות זו במסע קוריאה של סוגי הכלים החדש, שאת יריעתה מגוללת לפנינו בקצרה הסקירה שלהלן — היא שהעלתה רמזים וצינוני דרך ידועים להתגברות טקטית על קשיים אלה, שתאפשר לרגלי לנצל את מלוא היכולת שבכלי, ומבחינה זו רב במיוחד הענין בסקירה, המתארת את הנסיגות ודרכי השימוש בקנים בני 57, וביוחד בבני 75 המ"מ, שסללו את הדרך להמשך ההתפתחות ולאותה סינתזה של משקל-ונגיניידות אשר לע"ע מצאה את ביטוייה בגיפ-נושא-קנה בן 106 המ"מ. כאן נראה לפנינו — ראשית "ארטילריה הרגלים" החדשה.

ביעת-רצון אל הבעיה: היכן הוא האיזון של אש חיל-רגלים מזה וארטילריה מזה, שעה שהם פועלים במשולב? השאלה המעניינת כאן היא, האם אחת מתופעות שליליות אלו, או שתיהן, היו כה נפוצות ומתמידות במבצעי חיל-הרגלים בקוריאה, עד כי יש בכך כדי להעיד כי קציני-הרגלים לא

ידי-צות בתוח-ללא-רתע בן 57 מ"מ

מה בין ארטילריה לבין נשק ללא-רתע?

מי שרוצה לבחון כיאות את התפתחות התפעול-הטקטי במלחמת קוריאה של הכלים ללא-רתע יצטרך להתבונן בסוגיה זאת על רקע אופן הפעלת הארטילריה באותה מלחמה: שכן שני הנושאים קשורים קשר הדדי, משום ששני סוגי-נשק אלה מופעלים תכופות במבצעים שמכוונים נגד אותן מטרות-אויב עצמן.

בקרב קציני-התותחנים היית שומע גם בקרי-אה את התלונה הרגילה נגד חיל-הרגלים — דהיינו, שהוא תובע מן הארטילריה מילוי משימות-אש אשר ניתן היה לבצען באופן טוב-יותר ע"י כלי-נשקו הוא; אך לעתים לא פחות תכופות שמעת גם את הגרסה שחיל-הרגלים היה יכול לפעול ביתר הצלחה, נלחסוך חיי בני-אדם רבים יותר, אילו היה פונה אל הארטילריה לעתים קרובות-יותר, שעה שהוא פועל נגד מטרות שהן גדולות מכדי שתדברנה ע"י סוגי-האש ה"רגליים".

אכן, צליל מוכר-מאז עולה מסיפורים אלה, ברם, היות ושני ההשגות הנ"ל — ואפילו תהא תפוצתן, אף במלחמות-העבר, רחבה כאשר תהא — הן סותרות זו את זו, ועל כן מבטלות אשה-את-רעותה, אין באף אחת מהן משום גישה מש-

אומנו במידה מספקת בהכרת כושרו, גבולות יכולתו ובעיות-הלוגיסטיות של החיל האחר — הארטילריה?

היות ומצויים עתה ברשות חיל-הרגלים כלי-זין כבדים, שביכולתם להביא, בטוחים ניכרים-למדי לידי נפצי-מחץ-והדף חזקים, בדומה להת-פוצצות פגזי-ארטילריה — הרי ממילא הצורך לקיים חסכון במתן אש ע"י שני סוגי-החיל, בהת-אם לאומדנה נכוחה של חיוניות איזורי-המטרות, הנו עתה דוחק יותר מכפי שהיה בכל זמן אחר. תפעולם של כלי-נשק ללא-רתע ע"י חיל-הרגלים הוא אחת התופעות החדשות שהתפתחו במהלך המבצעים בקוריאה; והאם אמנם כלי-זין אלה מופעלים מתוך איזון נכון עם סוגי-הנשק האחרים — על כך נוכל לעמוד, כאמור, רק באם נעמוד גם על בחינות מסוימות של הבעיה הארטילרית. מהמחקרים שנעשו בתחום זה מתקבל הרושם, כי אמנם מצוי איזון מתקבל-על-הדעת כזה. אין חיל-הרגלים נוטה לניצול-מופרז של הסיוע האר-טילרי, וביסודן מתקבלות משאלותיו על הדעת. אמנם, במבצעי מסע-המלחמה החורפי היתה ב-חיל-הרגלים נטיה ללחוץ על חיל-התותחנים שיר-בה בירית ירי-המנעה על איזורי-הגישו שמסביב לעמדות-הרגלים, לחיפוי על עמדות הגנה אלו במ-שך הלילה; ויתכן מאוד שבאופן זה בוובזו לעתים פגזים רבים יותר מכפי שחייב זאת מצב-הדברים לאמתו. אך יהיה זה מוגזם לראות בכך סימן לחור-סר-הבנה בחיל-הרגלים בענין תפקידה ובעיו-תיה של הארטילריה; שכן, אילו נקטנו בהערכה מחמירה כזו היינו מתנכרים לשיקול, שהנו אנושי-מאוד, האומר כי ראשית-חובתו של מפקד-רגלים היא לעשות כל אשר ביכולתו כדי להקל על דאגת אנשיו, ולחפות על עמדתם, ולא דוקא להעסיק את מוחו בסוגיות הלוגיסטיות-הארטילריות. מתפ-קידם של התותחנים עצמם הוא לעמוד בפני נטיה כזו, באם אמנם יהיו משוכנעים כי הם המבינים את המצב לאשורו. בדרך כלל, לפי הנתונים שנא-ספו במחקרים שהיו נרחבים-למדי, היה חיל-הרגלים האמריקני במלחמת-קוריאה מוכן יותר לקבל על עצמו את הסיכונים המזדמנים בחזית, מבלי לדוח דוחות-ה"צילון" לעזרה-ארטילרית, כפי שהיה הדבר במלחמת-העולם השניה.

אופין המפתיע של רבות ממטרות-האויב, כפי

שטיבן נתגלה בהדרגה במלחמת-קוריאה לעיני הגייסות האמריקאיים — הוא שהביא לידי כך שבמאמץ להדבירן השתמשו הכוחות האמריק-איים במה שנראה כגודש מופרז של אמצעי-קרב שונים. ברם, ניתן לפקפק האם ישנה תקנה למצב-דברים זה. כפילות האמצעים המופעלים נגד מטרות אלו, הוא תוצאה מוכרחת מ"קשיות העורף" המובהקת של הללו, ומכושרן לעמוד בפני האש של סוגי-הנשק הרגילים.

האופן שבו הכוחות הסיניים השתמשו בעמדות מחופרות בראשי-רכסים סלעיים היה מסכל כל

מטלולי תעופתם של פגזים אל בונקר סיני בראש-הרכס

נסיון להטיל אש מדויקת עליהן — וכלולה בכך "האש" של האויריה. כל אש כזו, אף בהתאמצה בכל-יכולתה להרוס את נקודת-המשען המחופרת של היריב, תכופות אינה מביאה בסופו-של-דבר לידי שום דבר מכריע יותר מאשר יצירת אפקט חזק של הלם וחיסולם של כמה מאנשי היריב, אלה שנמצאו בביצורים ה"רדודים" יותר; גם לאחר זאת נשארת בפני חיל-הרגלים המלאכה: — להתקרב אל המטרה, ולפגוע בכלי-נשקו החיליים ה"רגליים" פגיעה סופית באויב, כשביצוריו העי-קריים של היריב מחזיקים לעתים קרובות מעמד עד אשר נהרגו שוכניהם באמצעות רימונים.

לפי התפיסה המסורתית, משימתה של הארטי-לריה היא לפצץ את ה"תבצורת-הכבדה" של היריב — וחיל-הרגלים מוכן בכל-עת להודות בזכותה של ארטילריה לכך. אך משנגש לבטא אותה במושגי איזורי-מטרה הופכת במבצע-קוריאה ריאה ה"תבצורת-הכבדה" לדבר-מה חמקני ובל-תי-נתפס במיוחד. יתכן והיא היתה מהוה מטרה-הוגנת בשביל כלי-התותח, אילו יכלו הללו לראו-תה, ולכוון במישרין אליה; ברם, טיבו של הקרקע הוא כזה שרק לעתים נדירות ניתנה להם הזדמנות לכך.

כאשר ישנם לרשות הכוחות הסיניים פרקי-זמן של, נאמר, מ-4 ועד 10 ימים, בהם יוכלו לארגן

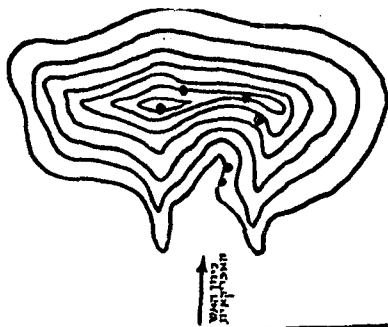

כיאות את עמדת-קורהרכס התפוסה בידם — הרי כרגיל משתמשים הם בתור היתד, או ציר-המשען בשבילה במערכת מחפורות-מקלעים שנבנו בס- מוך מאוד אל קו-האופק. אפשר שהמרגמות תפ- עלנה מן המדרון-הקדמי, או מן המדרון-העורפי — הכל לפי הטוה ולפי מציאות של המחפה. הרר- באים מוצבים בתוך „שוחות-שועל“ ה„מכסות“ באשן את דרכי-הגישה אל העמדה, תוך תשלובת מהודקת-יחסית אל הביצורים-הראשיים; ורק לעתים רחוקות מבזבזים הם מכוחם בנסינות להתחיל ולהתגונן כבר בחלקים הנמוכים של המדרונות.

את קירותיהן של מחפורות אלו מהווים, לעתים קרובות, דיוטות-כפולות של קורות עבות, הקשור- רות בכבלים והגג עשוי רובד הבנוי אדמה וסלע, בין מטר-ורבע לשני מטר וחצי עוביו (שאוּלי אף מוגן ע"י בליטה-מזדקרת של צלע-הגבעה שמע- ליו). כתוצאה מכך, נמצא גג כזה בלתי-חדיר מפני אש-טובלנית שתבוא מכל כלי-יריה הפחות מהוביצר בן 8-האינץ' (דהיינו בקוטר 203 מ"מ). אשה של הארטילריה-הקלה אינה יכולה לשחק עמדה זו, פרט למצבים של פגיעה-ישרה — ולפי טיבה של עמדה כזו הרי פגיעות ישירות הן בגדר מקרה המזדמן „פעם אחת לאלף“. אשנבי-הירי — גובהם בין 35 ל-75 ס"מ, וכרגיל הם קבועים בעומקו של השקע שבקיר. לעתים קרובות מוקמו קנים וכוכים כאלה בתוך קמט-קרקע, החודר- פנימה לתוך הרכס, אנכית לצלע מדרונו הפונה אל קו-החזית האמריקאי: וכתוצאה מכך הם מוצבים בזוית-ישרה כלפי המערך האמריקאי — ובמקביל לכיווני האש הנשלחת מתוך מערך זה; כתוצאה מזה מתקבל כי ה„בונקרים“ מוקמו באופן כזה המאפשר לחסום את התקדמות הרגלים, אף שעה שהללו מתקדמים ובאים מן האגף, בתוקפם לאורכו של הרכס.

פירוש הדבר, שהם חבויים כמעט באופן מוחלט מתצפית הבאה מעבר החזית. רכס אחד — אפשר לו שיכיל מ-2 ועד 6 „בונקרים“ כאלה. יתכן וייתכן כי אש-מקלעים מתמידה תבוא עליך במ- שך שעות, מן האיזור בו נמצאים ה„בונקרים“ — ובכל זאת, בטוחים שבין 1400 ל-1800 מ', אף עיניו של צופה מאומן אינה מצליחה לאכן איזו מטרה

תחמושת בשפע. כן גילו הן כושר-עמידה בפני התקפה מן-האוויר, בין ברקטות ובין בנפלים. ומצויות דוגמאות, במקרים שנחקרו, בהן זכתה האויריה בפגיעות ישירות במטעני-נפלים, שפגעו הישר ב"גג" של הבונקר; הנפלים התפשטו על פני הגג, וירד על פני חזיתו של אשנב-הירי, הקרוע כאמור בעומק-השקע — ובכל זאת שוכני הבונקר לא נהרגו; ולאחר הפסקה קצרה — חידשו את אשם.

קו-פערך אמריקאי (בקוים כלליים)

ספק אם יש בכלל צורך לתאר מה גדול היתרון אשר כלי-הזין ללא-רתע מעניקים אותו לחיל-הרגלים בשעת ירי נגד מטרות מסוג זה, מעמדות בגבעות שממולן, בטוחים שבין 800—850 מ' לבין 1100 מ' הקנה-ללא-רתע בן 75 המ"מ הריהו הכלי היחיד אשר מסוגל להטיל על מטרות כאלו אש ישירה, ושיש לו סיכוי טוב-יחסית לקלוע בדיוק אל המטרה ולהשמדה כבר באמצעות הפגז הראשון; יתכן כי יכלה לעשות כך גם הארטי-לריה-ההדרית (תותח-מעמס), אך היות ואינה בנמצא הרי עיקר התקוה להתגבר על נקודות-משען כאלו קשור בתפעולם של כלי-זין ללא-רתע. בשימוש מסוג זה הצדיקו הללו את עצמם בהודמ-נויות חוזרות-ונשנות. הקנה בן ה-57 מ"מ, הנו אמנם קלימדי בשביל פעולה כזו בטוחים העולים

מבט אנכי על עמדות מחופרות בראשי-הרכסים מפורשת, או להבחין באיזו פעילות ניכרת המת-נהלת באותו איזור.

מתוך גישה שטחית, נראה כל ענין זה כבעיה שיש לפתרה בעיקר ע"י התערבות הארטילריה. התותחנים מקבלים הנחה זו — וחיל-הרגלים לעולם אינו נוטה לחלוק על כך, אולם במציאות, במצב ה"ממוצע" והרגיל, הרי אותה קרקע-ני-שאת, המוחזקת בידי רגלים של צדך-אתה, תכור-פות הנה מודקפת — בין הארטילריה שלך לבין המטרה — ומפריעה לפעולת התותחנים. יתכן כי זה יהיה רכס אחד — ויתכן כי אף סדרת רכ-סים. נדרשת, על כן, מן הארטילריה אש בלתי-

תותח-ללא-רתע בן 75 מ"מ על חצובה

ישירה. הסיכוי לכך כי הבונקרים ישותקו ע"י ירי רגיל של ארטילריה-שדה הופך, במסבות אלו של הכרח במתן אש בלתי-ישירה, לסיכוי נדיר ביותר. די לך רק לחשב את עקומת מסלול תעופתו של פגז ארטילרי הטס לעבר מטרה כזו, כדי שתוכל להוכח מדוע הנו בפועל המצב כפי שצוין כאן, ואם קו-התעופה של הפגז סוטה רק באינצ'ים אחדים — כבר הוחטאה היריה כליל, ומבלי שתהיינה לה לפחות ההשפעות של "החטאה-קרובה", כפי שהן מצויות בתנאים אחרים ורגילים. במשך מספר מבצעים שנחקרו במיוחד, לא היתה לך דוגמה אחת של פגיעה ישירה בפגז-ארטילרי במחפורת סיגית מעין-זו — על אף שקוימה נגד מטרות אלו אש מתמדת, והוצאה

על 900 מ' — אם כי לא פעם בזבזו הגייסות שפע של תחמושת בת 57 מ"מ, בנסותם להוכיח שלא-כן הדבר; סוד רצונם זה היה טמון בכך כי, בגלל משקלו של הקנה בן 75 המ"מ, נהגו לעתים קרובות להשאירו בעורף, במקרים בהם המדובר היה בתנועה לתוך רכסי-ההר הגבוהים-יותר — ומכאן בא נסיונם להחליפו בשימוש בקנה בן 57 מ"מ, הקל יותר, אפילו בטוחים שבהם כבר לא יתכן הדבר.

לפי טיבה של בעיה זו, תכופות יקרה שטוח-האש הנדרש עומד ביחס ישר לגובהו של הקרקע שיש לעלות עליו. במלים אחרות, כאשר הגייסות לוחמים על פני רכסים נמוכים — עשויים טוחי-הפעולה להתקצר, כך נוצר מצב פרדוקסלי: דוקא במצבים המכבידים פחות על נשיאת משאות, אך שבהם גם טוחי-הפעולה קצרים יותר — ואף הקנה בן 57 מ"מ היה משיג כאן את הפעולה הנדרשת, ועושה-את-המלאכה — עשויים מאוד הגייסות לקחת אתם את הקנה בן 75 המ"מ, למען אותו מחקר-יותר שיש בפגזו (אם כי כאן, דוקא, הנו הכרחי פחות), ברם, זו היא, אולי, כל המידה של שימוש ללא-הכרח-מפורש באחד מכלי-ללא-רתע שנתגלתה בפועל במלחמת-קוריאה.

לעומת זאת, הפך הקנה בן 57 מ"מ לכלי-לא-יסולח בפז משמגיע שלב ההסתערות-המסימת של הרגלים על מרכזו גבעי גבוה המוחזק בידי אויב. תמיד נשארים אף בשלב זה "בונקרים" אחדים במצב-פעולה, ומוסיפים להתנגד; ואלה מהם שקמטיו וקיפוליו של הרכס הגנו עליהם בפני-אש ארטילרית מטוח-ארז — יש לשער כי ימצאו בלתי-פגיעים לגמרי. הקלעים-המתגרים של ה-אויב, הנסוגים לעבר ביצורים אלה לאחר הסתלקם מתוך קו-ה"שוחות-השועל" החיצוני, עשויים עתה לבקש לעצמם מחפה במאורות קטנות, בכוכים טבעיים ומאחורי טרשים מתבלטים. ביכולתו של הקנה בן 57 מ"מ למחוץ אותם אף בהיותם מאחורי מחפה כזה, אשר היה מקנה להם חסינות אילו היתה מופעלת נגדם אש רובים ומקלעים בלבד (והרי תכופות המדובר הוא במצבים — או טוחים — בהם אין אש תלולת-מסלול באה-בחשבון כלל).

הערכת הגייסות לנשק-ללא-רתע

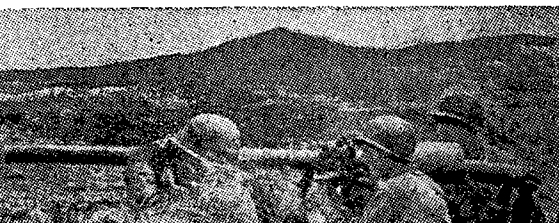
מידת הערכתם של הגייסות לכלי-הנשק מסוג "ללא-רתע" עומדת ביחס ישר לכך באיזו מידה

אכן, אחד ממפקדי-הרגלים, אשר שירת כמעט שנה רצופה בקו-החזית, העיר את ההערה כדלקמן: "ממה שראיתי, וממה ששמעתי ממפקדי-גדודים אחרים, הרבה מן הסיוע הארטילרי והאירי שלנו הוצא ללא-צורך. הן באיריה והן בארטילריה השתמשנו במקרים רבים-מדי פשוט לשם השגת ביטחון-נוסף. הזמנתי מהלומות-אוויר והפגזות-ארטילריה על גבעות אותן התקפנו אף מבלי שידעתי מפורשות כי אמנם מצויים שם כוחות אויב הנמצאים בתוך טוח-הירי. דומה כי עדיין נוהגים אנו ליחס משקל רב-מדי לחייו של אדם אחד. עשרה רובאי-אויב עשויים לעתים לעצור שדרת-רגימנט שלמה — עד שגדוד-ארטילריה, טנקים, וכל כלי-נשק-מסייע שבתוך גדוד-הרגלים יהיו מוכנים לסייע להתקדמותם של קומנד-רובאים. נוהג כזה עלול ליהפך ליקר-מדי". ברם, היתה זו דעת יחיד.

הופעלו למעשה אלה באותם מצבים שבשבילם תוסננו ונוצרו — ולא נתגלה בקוריאה, "יוצא-מן-הכלל" מכלל זה, בשעת המחקרים שהתנהלו, נהגו לשאול את הגייסות: "מה אתם חושבים על הקנה בן 75 המ"מ?" והנה, תכופות היתה התשובה ברוח שלילית. אלא מה? חקירה-ודרישה נוספת היתה מעלה את העובדה כי הם אף פעם לא הש-תמשו עדיין בכלי זה — והם פשוט לא חיבבו אותו, משום כובדו בשעת נשיאתו במסע-רגלי. אך, לעומת זאת, בין אלה שהשתמשו בו היתה התגובה אחת-ויחידה — תמיכה נלהבת בכלי. הם לא מצאו בו פגם כלשהו, והיו מופתעים לנוכח גילויי יכולתו.

בבסיסי-ההדרכה שבארה"ב נהגו מפקדים ומד-רכים להביע דאגה לא-מעטה מחמת הרשף-הא-חורי של הקנה-ללא-רתע — וההרגשה הכללית היתה כי הדבר עלול לעשותו לכלי-זין המסכן את

תפעול צות של תותח-ללא-רתע בן 75 מ"מ

שקנו להם שביתה בשוחות טבעיות שבקרקע — כשהקרב ביותר שבאלה נמצא בריחוק של 15 — 14 מ' מן ה"קנה" — ואילו המרוחק ביותר נמצא בטוח של 70 מ'. בשיחת-סיכום וניתוח שלאחר אותה פעולה, בה נכחו גם מפקד הרגימנט וקציני מטה-הרגימנט, נאמר כי הקנה בן 75 המ"מ "אפילו פעם אחת לא הכשיל את הרגימנט" בקרב נגד שריון; אך עם זאת צוין שהנסיון הוכיח כי כאשר נלחמים נגד טנקים הכרחי לנצור את האש עד אשר המטרה נמצאת מאוד קרוב — שכן אחרת הקנה בן ה-75 לא יחסל אותה. הארה מאלפת מאיד למידת-תועלתו של נשק זה ניתנה באותה שיחה ע"י קצין-המבצעים של הרגימנט, באלו המלים: "אין אנו רואים את ה-75 ככלי נשק חד-תכליתי; ואמנם, אחד הגילויים החשובים ביותר לערכו אנו מוצאים בתפעולו נגד כוח האדם של היריב. תודות למסלול-התעופה השטחי שלו ניתן, בלחימה המתנהלת בראשי-גבעות, להפעילו כאחד נגד מצודות, קבוצות של אנשי אויב, עמדות-מקלעים ופתחי-מאורות, וזאת במצבים בהם לא יספיקו לכך שום כלי-זין אחרים. בנסיגנו-אנו מצאנו כי הכלי ניתן-לטלטול במידה מספקת בשביל מילוי תפקיד כללי זה".

המסיבות בעצמן אומרות לנו משהו על אודות נייחותו של הכלי.

מצויות עוד דוגמאות רבות לתפעולו של ה"קנה" בקרב, דוגמאות שאותן מספקים לנו במיוחד המערכה ההגנתית שליד מקוה-המים הגדול של צ'וסן וכן המבצע ההתקפי "מהלומה" שנערך

...בגלל משקלו של הקנה בן 75 מ"מ נהגו לעתים קרובות להשאירו בעורף...

חיל-הרגלים (ובראש-ובראשונה — מחמת גילוי העמדה, הנגרם ע"י כך, והנותן לאויב יכולת להגיב במהירות על פעולת אותו כלי-לא-רתע). אך בשדה, בחזית-קוריה, כמעט ולא היה הד לספקות אלה. פה אחד אמרו הגייסות והמפקדים כי במבצעים-שבפועל אין הרשף מהווה בעיה, דעה זו בוטאה לרוב בנוסח זה בערך: — "למה נדאג בגלל זה? הרי ממילא הם יודעים שאנחנו פה!" סמל אחר השיב: "אחדים מאנשי היו מודאגים בענין הרשף וההדף-האחורי, משום שהם קראו כל כך הרבה על אודות דברים אלה, אך משפתחנו באש ופעלנו — נכנסו החיילים לאפיק-הפעולה". בדרך כלל, אין ענין זה מהווה גורם הפוגע ברמת-רוחם של צוותי מפעילי-ה"קנים". הם סבורים שאם יכולים הם, לאחר שירו, להעתיק את עמדתם למרחק-מה הצדה — יש בכך משום הבטחה מספקת בשבילה.

תפעול נגד שריון

הלקח מבחינה זו היה במלחמת-קוריה מועט יותר מכפי שהיה יכול להיות במלחמה יותר "תקינה". בשלב-הראשון ביותר כמעט ולא היו עדיין כלים-לא-רתע בשימוש הכוחות האמריקאיים, ואילו בשלב שלאחר זאת — עם חיסולו הכמעט-גמור של הצבא הצפון-קוריאני ועם הופעת הכוחות הסיניים בזירה — כמעט ונעדר בצד "הצפוני" יסוד מוחשי של כוחות-שריון. אינתימה, איפוא, שבאותם מבצעים שנחקרו במיוחד ע"י בודקי-תפעול-הנשק האמריקאיים לא נמצאו דוגמאות של הפעלת כלי-נשק לא-רתע נגד רכב-שריון "אמיני" — טנקים. בשני מקרים הופעל קנה בן 75 מ"מ לירי על "תותח-סער" משוריין; בשני המקרים הוא חיסל את הכלי (אך, כמובן, ידיעה זו היתה מאלפת יותר אילו היה ניתן לדעת מאיזה טיפוס היה אותו "תותח-סער" — שכן הרבה מתותחי-הסער הסובייטיים שהיו מצויים בחזית-קוריה נמנו על הסוג "תותח-סער-76" אשר שריונו לא היה עבה ומוצק כלל). אולם מצוי דו"ח של הרגימנט-ה-7 ל"צבא-הצי" (חיל-ה"מרינס"), המספר על נסיונותיו של קנה בן 75 מ"מ בפעולה נגד שריון-אויב שהתנהלו בשלב מוקדם יותר של המלחמה. במקרה אחד השתמשו בכלי זה בשביל להוציא מכלל שימוש ארבעה טנקים

כרגיל ניתכת סביב עמדתו. אנשי-הצות היו מת-
חפרים בצד הכלי ונשארים אתו.

ברם, לפני סיומה של סקירה זו לא יזיק גם
לציין, שוב, את המגבלה המוחשית ביותר שבו.
תהיה זו טעות לחשוב כי רק היעדר ההכרות עם
הכלי הוא אשר בלבד שם בלחימה בקוריאנה סיי-
גים על שימוש רב-יותר בקנה בן 75 המ"מ ע"י
הגייסות; שכן שוב-ושוב יש להזכיר ולהדגיש
כי ככל שגבוה יותר הרכס — כן הופך גורם-
המשקל למכשול בשביל השימוש בכלי. באם
הלחימה מתנהלת על פני רכסים שהפרש-הגובה
שלהם מעל לקו-ההתחלה עולה על 300 מ' — כי
אז תמיד מופיע סימן-שאלה לגבי כך האם אפשר
רויות השימוש בכלי זה מצדיקות את השקעת
כוח-האדם אשר תידרש בשביל לטלטלו. ואילו
בכל תנועה המתנהלת על-פני משעולי-הר צריכים,
ועל פני שטח חלקלק, יש והכלי הופך לסכנה
מפורשת לגייסות. לפחות בשתי דיביזיות אמרי-
קאיות — בדב. ה-2 ובדב. ה-24, נשברו גבותיהם
של חיילים בשל נפלם תוך כדי מאמץ לטלטל את
הקנה בן 75 המ"מ ולהביאו קדימה — אל מקום
הפעלתו המיועד בקרב.

כאשר יימצא הפתרון הטכני המתאים והשימושי
לבעיית ניידותו של כלי זה, מבלי שמנגנון-ניידות
זה עצמו יסרב יותר מדי את מבנהו של גדוד-
הרגלים — איראז תבוא השעה בה תתפוס "ארטי-
לרית הרגלים" את מקומה הראוי לה במערכות
חיל-הרגלים החדיש.

גיפ ו"פרד-מכני" נושאים קנה בן 106 מ"מ: —
סינתזה של משקל וניידות

פעם, במסיבות שהיו גרועות בשבילנו
במיוחד, כאשר על שתי פלוגות עבר זמן
קשה שעה שהחזיקו ברכס שגובהו כ-300
מ' — היינו זקוקים לדבר כלשהו אשר יוכל
לחסל מצדיות ועמדות-מקלט סיניות שנמ-
צאו בגבעות בעברה האחר של הבקעה,
בטוחים שהגיעו עד כדי 1200 מ'. הלכנו
אל המחלקה הנגד-טנקית שלנו והשגנו שם
צות בפיקודו של סמל, קנה בן 75 מ"מ
ר-40 פגז. שתי הפלוגות כבר היו, בעצם,
מכותרות; אך אותה חוליה הצליחה איך-
שהוא להסתנן ולהידחק אליהן — ואחר כך
שוב סגר האויב ו"חתם" את עורף מערך-
הפלוגות, ובודד את העמדה, הפלוגות נש-
ארו שם כל הלילה.

עם אור-ראשון, בימתו-הוא, איכן הסמל
את עמדות כלי-היריה של היריב והחל
יורה עליהן — והוציא 15 פגז. אחר-כך
התחילו הסינים להתקדם ול"משש" בשטח.
על מנת להגיע אליו ולחסלו. הוא העביר
את הכלי אל עמדה מוסתרת והמתין עד
אשר הם הגיעו קרוב ל-200 מ' מהקנה שלו
— ואז ירה 10 פגזי-חנם לתוך יחידה
יריבה, שהיתה בעצמת פלוגה בערך. כלי
יחיד זה שבר את ההתקפה.

כ-3 חודשים מאוחר-יותר. כל תוכנו של דוגמאות
אלו מוכיח את דיוקו הבלתי-שכיח של כלי-היריה
זה ואת כושרו הכולל בתפעול-בקרב.

בשעת המצור על הגרו נתגלה הקנה-ללא-רתע
בן 75 המ"מ כמועיל במיוחד להדיפת התקפות-
לילה. נהגו להשתמש בו בשביל לחסל את המקל-
עים והמרגמות של היריב, אשר היו יורים על קו-
ההיערכות של הרגלים מטוח רחוק-יחסית. במ-
לאכה זו נתגלה פגזי-הפוספור-הלבן של הקנה בן-
75 המ"מ כמתאים ותכליתי ביותר.

במשך קרבות-לילה אלה — לא היה הקנה "זו"
ממקום למקום — אם כי אש יריב כבדה היתה